

ABSTRACT&REFERENCES

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.218559

DIGITAL TECHNOLOGIES IN THE ELECTORAL PROCESS: THEORETICAL ASPECTS OF COMPLIANCE WITH DEMOCRATIC STANDARDS

p. 4–10

Iryna Zharovska, Doctor of Law, Professor, Department of Theory, History and Philosophy of Law, Institute of Law, Psychology and Innovative Education, Lviv Polytechnic National University, Bandery str., 12, Lviv, Ukraine, 79013

E-mail: Iryna.m.zharovska@lpnu.ua

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-3821-8120>

Vitaliy Kovalchuk, Doctor of Law, Professor, Head of Department, Department of Theory, History and Philosophy of Law, Institute of Law, Psychology and Innovative Education, Lviv Polytechnic National University, Bandery str., 12, Lviv, Ukraine, 79013

E-mail: kovalchuk1903@gmail.com

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-7523-2098>

The article is devoted to the study of the acceptability of the introduction of digital technologies in the electoral process and their compliance with democratic standards. It is indicated, that the Recommendation CM/Rec (2017) revised the problematic aspects of the legal regulation of electoral technologies in accordance with the current stage of development of science and information technology and today remains virtually the only agreed act, containing requirements for electronic voting. The most common digital technologies in the election process are highlighted: devices for direct recording of electronic voting without a paper ballot form; means of scanning the ballot; technical mechanisms for speeding up the counting of votes; online voting system via a computer or mobile device with Internet access; a device for voter identification online or at a polling station (including by recording fingerprints or the retina). The following essential principles of this method of election are summarized: clarity of procedure, reliability, stability of electoral legislation and broad public support.

The authors highlight the following advantages of the electronic election system - the presence of a coordinated, verified, labile voter register; increases administrative efficiency; reduces long-term costs of financial and labor resources; eliminates the possibility of manipulation; speeds up the counting of votes; improves political transparency; overcomes the problems of ignorance of the electorate.

The article proves that elections, referendums or other forms of democracy, conducted using digital technologies, must meet the requirements and general principles of suffrage. Legitimation of digital technologies is possible only in the absence of discriminatory advantages. Therefore, the possibility of using digital technologies is possible in the case of organizing the technical perfection of the electronic voting system and counting of votes, as well as their alternatives, along with the classic form of voting

Keywords: digital technologies, electronic voting, elections, democratic standards, suffrage, electorate

References

1. James, T. S., Alihodzic, S. (2020). When Is It Democratic to Postpone an Election? Elections During Natural Disasters, COVID-19, and Emergency Situations. *Election Law Journal: Rules, Politics, and Policy*, 19 (3), 344–362. doi: <http://doi.org/10.1089/elj.2020.0642>
2. WJP Rule of Law Index 2020. Available at: <https://worldjusticeproject.org/our-work/research-and-data/wjp-rule-law-index-2020>
3. Katherine, E., Shein, E. (2020). Emergency Powers and the COVID-19 Pandemic: Protecting Democratic Guardrails. *International Foundation for Electoral Systems*. Available at: <https://www.ifes.org/news/emergency-powers-and-covid-19-pandemic-protecting-democratic-guardrails>
4. Simon, Z., Delfs, A. (2020). Orban Takes Sole Command of Hungary With Emergency Law. *Bloomberg*. Available at: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2020-03-30/orban-takes-sole-command-of-hungary-with-pandemic-emergency-law>
5. Gasimov, R. (2018). Electronic governance as a mechanism of public administration. *Kyiv*, 20.
6. Marchenko, V. V. (2018). *Elektronne uriaduvannia v orhanakh vykonavchoi vlady*. Kharkiv: KhNADU, 290.
7. Lizunova, O. D. (2019). Constitutional and legal bases of the Informational Support for elections in Ukraine. *Kyiv*, 20.
8. Afanasyeva, M. V. (2015). *Electoral Engineering in Ukraine: theoretical and methodological foundation and constitutional-legal support*. Odessa, 35.
9. Sensuse, D. I., Pratama, P. B., Riswanto (2020). Conceptual Model of E-Voting in Indonesia. *International Conference on Information Management and Technology (ICIMTech)*. Bandung, 387–392. doi: <http://doi.org/10.1109/icimtech50083.2020.9211156>
10. Prestone, S., Mbugua, S., Otanga, D. (2019). Security Shortcomings of Electronic Web Based Voting Systems for Universities in Kenya *IOSR Journal of Computer Engineering*, 21 (5 (II)), 1–9.
11. Edwards, III S. B., Santos, D. (Eds.) (2020). *Digital Transformation and Its Role in Progressing the Relationship Between States and Their Citizens*. IGI Global, 231. doi: <http://doi.org/10.4018/978-1-7998-3152-5>
12. Russell, M., Zamfir, I. (2018). Digital technology in elections Efficiency versus credibility? *BRIEFING European Parliamentary Research Service*. Available at: [https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document.html?reference=EPRS_BRI\(2018\)625178](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document.html?reference=EPRS_BRI(2018)625178)
13. Recommendation CM/Rec 51 of the Committee of Ministers to member States on standards for e-voting (2017). Adopted by the Committee of Ministers on 14 June 2017 at the 1289th meeting of the Ministers' Deputies. Available at: <https://rm.coe.int/0900001680726f6f>
14. Code of Good Practice in Electoral Matters: Guidelines and Explanatory Report – Adopted by the Venice Commission at its 52nd session in Serbian CDL-AD(2002)023rev2-cor-srb (2002). Venice Available at: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=C-DL-AD\(2002\)023rev2-cor-srb](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=C-DL-AD(2002)023rev2-cor-srb)
15. How is the National electoral register created? EUROPE. Available at: <https://www.idea.int/data-tools/question-countries-view/735/Europe/cnt>

16. Is the Biometric Date used in voter Identification at polling stations? Available at: <https://www.idea.int/data-tools/question-view/739>

17. Global ID. Coverage, Barriers, and Use by the Numbers: Insights from the ID4D-Findex Survey (2017). The World Bank Group's Identification for Development. Available at: <http://documents1.worldbank.org/curated/en/727021583506631652/pdf/Global-ID-Coverage-Barriers-and-Use-by-the-Numbers-An-In-Depth-Look-at-the-2017-ID4D-Findex-Survey.pdf>

18. Amelin, R. et. al. (2019). Blockchain Technologies for Electronic Voting: Legal Aspects. *Journal of Advanced Research in Law and Economics*, X (5 (43)), 1382–1389.

19. Olumide, S. A., Olutayo, K. B., E. Adekunle, S. (2020). A Review of Electronic Voting Systems: Strategy for a Novel. *International Journal of Information Engineering and Electronic Business*, 12 (1), 19–29. doi: <http://doi.org/10.5815/ijieeb.2020.01.03>

20. Sen, A., Sen, M., Ambekar, A. (2016). Improved Electronic Voting Machine with Real Time Data Analysis. *Communications on Applied Electronics*, 6 (1), 47–49. doi: <http://doi.org/10.5120/cae2016652420>

21. Araújo, R., Barki, A., Brunet, S., Traoré, J.; Clark, J., Meiklejohn, S., Ryan, P., Wallach, D., Brenner, M., Rohloff, K. (Eds.) (2016). Remote Electronic Voting Can Be Efficient, Verifiable and Coercion-Resistant. *Financial Cryptography and Data Security. FC 2016. Lecture Notes in Computer Science*. Vol. 9604. Berlin, Heidelberg: Springer. Available at: http://doi.org/10.1007/978-3-662-53357-4_15

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.219376

NATIONAL MINORITY: ANALYSIS OF THE GENESIS OF LEGAL STATUS

p. 11–15

Olena Golovash, Postgraduate Student, Department of Theory and Philosophy of Law, Yaroslav Mudryi National Law University, Pushkinska str., 77, Kharkiv, Ukraine, 61024
E-mail: holovash.elena@gmail.com
ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-0995-6570>

Global trends and global transformations, caused by the demands of modern life, the intertwining of economic, social, political and many other factors, have led to the gradual integration of European countries, the formation of a global information field, the growing interdependence of “national” economies. The genesis of the rights of national minorities is a closed issue for the general public, a historical path, taken by national minorities in the direction of establishing a modern system of human rights protection and building a new international order that has not only theoretical, but also practical significance.

At the same time, there are attempts to resist the processes of internationalization, autarky, recurrences of imperial thinking, nationalism and growing intolerance of members of the minority. Often, both at the household level and in the official political and legal doctrine, the wrong formula of ethnocentrism works, according to which it seems enough to “close borders” or “self-determine” to solve any problem, but life refutes these illusions, which is confirmed by the conclusions of the article. It is no coincidence, that legal science has not yet developed a generally accepted concept of “national minority”, and often in official documents and scientific works, national minorities

are not separated from other social groups (linguistic, religious, racial and others) and from the broader category of “minority”. It is obvious, that the problem of scientific definition of this concept is determined by the complexity and multifaceted problems of building a democratic state, governed by the rule of law

Keywords: national minorities, human rights, minority rights, genesis, ethnocentrism, internationalization, nationalism, dichotomy

References

1. Scheu, H. C. (1998). Ochrana národnostních menšin podle mezinárodního práva. Praha: Karolinum – nakladatelství Univerzity Karlovy, 100.

2. Macartney, C. (1934). National States and National Minorities. London: Oxford University Press, 604.

3. Rymarenko, Yu. I., Vivcharyk, M. M., Kartunov, O. V., Kresina, I. O., Rymarenko, S. Yu., Teleshun, S. O. et. al.; Rymarenko, Yu. I. (Ed.) (2000). Etnos. Natsiia. Derzhava: Ukraina v konteksti svitovoho etnoderzhavnytskoho dosvidu. Kyiv: In-derzhavy i prava im. V. M. Koretskoho NAN Ukrainy, 516.

4. Platon. Gosudarstvo. Zakony. Politika (2002). Moscow: Misl, 423–485.

5. Tsitseron. Dialogi o zakonakh (2000). Moscow: Misl, 175.

6. Ellinek, G. (1998). Pravo menshinstva. Moscow: Bek, 76.

7. Danevskyi, V. P. (1992). Systemy politychnoi rivnovahy i lehitymnosti i pochatok natsionalnosti v yikh vzaiemnomu zviazku. Istoryko-dohmatychno doslidzhennia. Moscow: Nauka, 334.

8. Hrushevskyi, M. (1991). Khto taki ukraintsi i choho vony khochut. Kyiv: Znannia, 526.

9. Fadeicheva, M. (2004). Etnopoliticheskie kontseptsii etnicheskikh obschnosti i individov. Ekaterinburg, 32–33.

10. Riaboshapko, L. (2001). Pravove stanovyshe natsionalnykh menshyn v Ukraini (1917–2000). Lviv: Vydavnychiy tsentr LNU im. Ivana Franka, 484.

11. Stalin, Y. (1952). Marksyzm i natsionalne pytannia. Kyiv, 32–33.

12. Abdulkarymov, H. (2007). Istorychni trendy etnopolityky ta etnosotsiokulturnykh protsesiv. Moscow, 87–89.

13. Natsionalni vidnosyny v Ukraini u XX st. Zbirnyk dokumentiv i materialiv (1994). Kyiv: Nauk. dumka, 440–442.

14. Stanislav, K. (2018). Pravove poniattia «natsionalnosti» v Ukraini ta sviti. Yurydychnyi visnyk Ukrainy, 28, 13.

15. Pidberezhenyuk, N. P. (2018). Vyklyky ta zahrozy u sferi etnopolitychnykh vidnosyn v Ukraini na suchasnomu etapi. Visnyk Natsionalnoi akademii derzhavnogo upravlinnia pry Prezidentovi Ukrainy, 2, 68–75.

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.220832

LIQUIDATION OF NATIONAL DISTRICTS AND VILLAGE COUNCILS IN THE UKRAINIAN SSR IN THE 1930s: ORGANIZATIONAL AND LEGAL ASPECTS

p. 16–22

Natalia Kuzmenko, Leading Researcher, Department of European Law and International Integration, Institute of Legislation of Verkhovna Rada of Ukraine, Nestorivsky lane, 4, Kyiv, Ukraine, 04053

E-mail: kuzmenkonatalia7100@gmail.com

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-8926-498X>

The article examines the organizational and legal aspects of the process of liquidation of national districts and village councils in the Ukrainian SSR in the 1930s. It was established, that the formation of national administrative-territorial units in the 1920s - early 1930s contributed to the involvement of representatives of national minorities in the main measures of Soviet state formation, the growth of their socio-economic and national-cultural level, ensuring the realization of constitutional rights of national minorities. It was found out, that at the stage of establishment of the totalitarian regime, the leadership of the USSR began to see the existence of national districts and village councils the threat of isolation of the population from the holistically built Soviet propaganda system and the impediment to the implementation of total control over society. In new Constitution of the USSR in 1936 and developed on its basis constitution of the USSR in 1937 constitutional and legal guarantees of existence of national districts and village councils disappeared, which in conditions of Soviet reality meant their rapid further elimination. It is determined, that a kind of catalyst that accelerated the process of liquidation of national administrative-territorial units was the introduction of the policy of deportations and mass political repression against representatives of national minorities in the second half of the 1930s. It is emphasized, that the requirement to eliminate national districts and village councils was adopted in December 1937 by the highest party leadership of the USSR. It was proved, that the process of liquidation of national districts and village councils in Ukraine had a number of features, due to both the deployment of the propaganda campaign for the election of the first composition of deputies of the Supreme Soviet of the USSR in the spring of 1938, and further organizational preparation for the January 1939 re-census of the population of the USSR, which led to the temporary leaving of national areas and village councils as the current administrative-territorial units. It was established, that national districts and village councils in the Ukrainian SSR ceased to exist in the spring of 1939 on the basis of the relevant resolution of the Central Committee of the Communist Party (b) and the resolution of the Presidium of the Supreme Soviet of the USSR

Keywords: *Ukrainian SSR, national minorities, constitutional guarantees, national administrative-territorial units, national districts and village councils, rights of national minorities*

References

1. Panchuk, M., Voinalovych, V., Halenko, O. et. al.; Kuras, I. F. et. al. (Ed.) (2000). *Natsionalni menshyny Ukrainy u KhKh stolitti: polityko-pravovyi aspekt*. Kyiv: IPED, 356.
2. Yakubova, L. (2004). *Natsionalne administratyvno-terytorialne budivnytstvo v USRR (20-i – persha polovyna 30-kh rr. KhKh st.)*. Problemy istorii Ukrainy: fakty, sudzhennia, poshuky, 12, 176–224.
3. Hutsalo, L. V. (2007). *Natsionalne administratyvne raionuvannia na Pivdni Ukrainy (20-30-i roky XX st.)*. Visnyk Akademii pratsi i sotsialnykh vidnosyn Federatsii profspilok Ukrainy, 5 (42), 109–113.
4. Nimtsi v Ukraini. 20-30-ti roky XX st. Zbirnyk dokumentiv derzhavnykh arkhiviv Ukrainy (1994). Kyiv: KMP «Dzhaia», 242.

5. Nasiedkina, L. D. (1992). *Hretski natsionalni silrady ta raiony v Ukraini (druga polovyna 20-kh – 30-i roky)*. Ukrainskyi istorychnyi zhurnal, 6, 64–72.

6. Chorny, S. M. (2001). *Natsionalnyi sklad naselennia Ukrainy v XX storichchi*. Kyiv, 85.

7. *Natsionalni menshyny v Ukraini. 1920–1930-ti roky: Istoryko-kartohrafichniy atlas* (1995). Kyiv, 104.

8. *Konstytutsiia (Osnovnyi zakon) Ukrainskoi Sotsialistychnoi Radianskoi Respubliky 1929 roku* (1929). ZU URSSR, 14, 100.

9. *Postanova VUTSVK vid 19 liutogo 1925 r. «Pro nizove raionuvannia»* (1925). ZU URSSR, 13-14, 99.

10. *Natsionalni vidnosyny v Ukraini u KhKh st. Zbirnyk dokumentiv i materialiv* (1994). Kyiv: Naukova dumka, 560.

11. *Pervoe Vseukrainskoe soveschanie po rabote sredi natsionalnykh menshinstv 8–11 ianvaria 1927 goda: stenogr. otchet, rezoliutsiia, postanovleniia i materialy* (1927). Kharkiv: Izd. TSKNM pri VUTSIK, 228.

12. *Postanova VUTsVK ta RNK USRR vid 02.09.1930 r. «Pro likvidatsiiu okruh ta perekhid na dvostupenevu systemu upravlinnia»* (1930). ZU URSSR, 23, 225.

13. *Postanova Prezydii VUTsVK vid 17 liutoho 1935 r. «Pro sklad novykh administratyvnykh raioniv Dnipropetrovskoi oblasti»* (1935). ZU URSSR, 5, 23.

14. RDASPI. F. 17. Op. 3. Spr. 994.

15. *Konstitutsiia SSSR 1936 g.* (1963). *Izvestiia TSIK SSSR i VTSIK*, 283.

16. DADO. F. P-326. Op. 1. Spr. 1021.

17. DAOO. F. P-11. Op. 1. Spr. 1262.

18. TsDAHO Ukrainy. F. 1. Op. 6. Spr. 462.

19. *Postanova TsVK URSSR vid 20 kvitnia 1938 r. «Pro vyborchi okruhy po vyboram do Verkhovnoi Rady URSSR»* (1938). *Visti TsVK URSSR*.

20. *Zvit Mandatnoi komisii do Verkhovnoi Rady URSSR I-ho sklykannia* (1938). *Visti TsVK URSSR*.

21. TsDAHO Ukrainy. F. 1. Op. 6. Cpr. 530.

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.216734

TYPES OF ABUSE OF LAW: THEORETICAL AND LEGAL ASPECT

p. 23–28

Tatiana Khokhlova, Postgraduate Student, Department of Civil Law No. 2, Yaroslav Mudryi National Law University, Pushkinska str., 77, Kharkiv, Ukraine, 61024

E-mail: yaroslava2527@gmail.com

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-2100-6076>

The presented article examines the forms of abuse of rights. In legal science and legislation of Ukraine, the category of “abuse of rights” is legally vague and there is no agreed approach to defining the criteria for abuse of rights. The legislator often uses the institution of “abuse” as part of various legal structures, but does not legally establish the content of the general (generalized) concept of “abuse of rights”. This creates problems both for legal practice, legal proceedings, and in the case of the exercise of rights by their owners and owners.

Abuse of law means the formally lawful behavior of the subject of legal relations, which leads to a violation of the rights and legitimates interests of others, incompatible with the fundamental principles of legal regulation.

However, the content of the term “abuse of right” (rights) is in the prescriptions; covers individual, sometimes different types of acts. Procedural legislation defines in more detail the content of “abuse of procedural rights”, but does not provide an exhaustive list of such acts. The official position of the legislator is that any abuse of rights is unacceptable. Such legal norms are of a protective (prohibitive) nature; they do not always reveal the essence of abuse. The classification of actions on abuse of rights contains not only formal, purely theoretical significance, but, in essence, the classification allows, by identifying the most typical cases of the phenomenon under study, to establish trends in the emergence of new types and forms of abuse of rights and to determine the most effective methods and means of overcoming them.

The author determined the place of abuse of subjective rights in comparison with socially significant (legal) behavior. It has been established, that abuse of the right is not a type of legally significant behavior. The author’s understanding of the concept of “abuse of rights” and its types is offered

Keywords: *limits of the exercise of law, abuse of law, legal behavior, types of abuse of law*

References

1. Konventsiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod (1997). Konventsiuu ratyfikovano Zakonom No. 475/97-VR. 17.07.1997. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
2. Rishennia YeSPL u spravi «Merit proty Ukrainy» (2004). Available at: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-61685%22%5D%7D>
3. Rishennia YeSPL u spravi «N.B. proty Ukrainy» (2008). Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_321#Text
4. Rishennia YeSPL u spravi «Rishennia u spravi Antonenkov ta inshi proty Ukrainy» (2005). Available at: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22fulltext%22:%5B%2214183/02%22%22%22itemid%22:%5B%22001-71202%22%5D%7D>
5. Bakalinska, O. O. (2012). Nedobrosovisna konkurentsiia yak forma zlovzhyvannia subiektyvnym tsyvilnym pravom. Visnyk NTUU «KPI». Politolohiia. Sotsiolohiia. Pravo, 3, 141–145. Available at: <http://visnyk-ppsp.kpi.ua/article/view/121242/116320>
6. Bazylevskiy, S. (2017). Zlovzhyvannia protsesualnykh pravamy. Zovnishnia torhivlia: ekonomika, finansy, pravo, 5, 13–19.
7. Hubar, O. S. (2012). Klasyfikatsiia zlovzhyvannia tsyvilnykh pravamy za zakonodavstvom Ukrainy. Yurydychna Ukraina, 11, 93–100.
8. Tykhomyrov, D. O., Kharchenko, M. P. (2016). Zlovzhyvannia pravom yak vidkhyleniia vid pravomirnoi povedinky. Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnogo universytetu. Seriia «Pravo», 1 (38), 26–29.
9. Khmil, M. M. (2003). Pryntsyp neprypustymosti zlovzhyvannia pravom. Visnyk Kharkivskoho natsionalnogo universytetu vnutrishnikh sprav, 24. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnusv_2003_24_31
10. Milytych, O. O. (2015). Zlovzhyvannia pravom: teoretyko-prykladnyi aspekt. Kyiv, 18. Available at: <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/7164/1/Milytych.pdf>
11. Baitin, M. I. (2005). Suschnost prava (sovremennoe normativnoepravoponimanie na grani dvukh vekov). Moscow: OOO ID «Pravo i gosudarstvo», 544.
12. Rohach, O. Ya. (2011). Zlovzhyvannia pravom: teoretyko-pravove doslidzhennia. Uzhhorod: Lira, 368.
13. Porotikova, O. A. (2002). Problema zloupotrebleniia subiektyvnym grazhdanskim pravom. Saratov, 206.
14. Ibragimova, M. V. (2005). Zloupotreblenie subiektyvnym grazhdanskim pravom (Poniatie, suschnost, vidy i posledstviia). Riazan, 161.
15. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy (2003). Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 40-44, 356. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
16. Oksamytnyi, V. V.; Babyi, B. M., Koziubra, N. Y., Oksamytnyi, V. V. (Eds.) (1979). Pravovoe vospytanye y sotsyalnaia aktyvnost naseleniia. Kyiv: Naukova dumka, 327.
17. Kazimirchuk, V. P. (1977). Sotsialnoe deistvie prava v usloviakh razvitogo sotsializma. Moscow, 21.
18. Nazarenko, E. V. (1970). Sotsialisticheskoe pravozoznanie i sovetskoe pravotvorchestvo. Kyiv: KGU im. T. Shevchenko, 38.
19. Byrdin, E. N., Obukhova, M. A. (2011). Vidy iuridicheski znachimogo povedeniia: sravnitelno-pravovoi aspekt. Akademicheskii vestnik, 1, 60–63.
20. Sergeev, A. P.; Sergeev, A. P. (Ed.) (2009). Osuschestvlenie grazhdanskikh prav i ispolnenie obiazannosti. Grazhdanskoe pravo. Vol. 1. Moscow, 521–524.
21. Berzhel, Zh.-L.; Danilenko, V. I. (Ed.) (2000). Obschaia teoriia prava. Moscow: Izdatelskii dom NOTABENE, 576.
22. Pokrovskii, I. A. (1998). Osnovnye problemy grazhdanskogo prava. Moscow: Statut, 113.
23. Kot, A. (2013). Problema zlovzhyvannia subiektyvnym pravom u tsyvilnomu pravi Ukrainy. Visnyk Natsionalnoi akademii pravovykh nauk Ukrainy, 4 (75), 133–141. Available at: http://visnyk.kh.ua/web/uploads/pdf/ilovepdf_com-133-141.pdf
24. Postanova Velykoi Palaty Verkhovnoho Sudu vid 17 zhovtnia 2018 roku u spravi No. 402/428/16-ts (provadzhennia No. 14-327tss18) (2018). Available at: <https://verdictum.ligazakon.net/document/77361954>
25. Tsyvilnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy No. 1618-IV. 18.03.2004 (2004). Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 40-41, 42, 492. Available at: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>
26. Ukhvala Rivnenskoho miskoho sudu Rivnenskoï oblasti vid 29 lypnia 2020 roku (sprava No. 569/2668/20) (2020). Available at: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/90710947>
27. Postanova Verkhovnoho Sudu vid 3 chervnia 2020 roku u spravi No. 318/89/18 (provadzhennia No. 61-128sv19) No. u YeDRSR – 89675396. Available at: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/89675396>
28. Tarasenko, Iu. A. (2003). Zloupotreblenie pravom: teoriia problemy s tochni zreniia primeniia stati 10 Grazhdanskogo kodeksa RF v arbitrazhnom protsesse. Available at: <http://www.yurclub.ru/docs/civil/article59.html>

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.216677

LEGAL ENTITIES OF PUBLIC LAW AS PARTICIPANTS IN CIVIL RELATIONS

p. 29–33

Victoriia Piddubna, PhD, Associate Professor, Department of Civil Law No. 2, Yaroslav Mudryi National Law University, Pushkinska str., 77, Kharkiv, Ukraine, 61024

E-mail: vitafpdd@gmail.com

ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-6532-9884>

The article examines the issues of the legal status of legal entities of public law. At the basis of the division of legal entities into legal entities of private and legal entities of public law, the criterion of the method of creating a legal entity is applied. At the same time, one criterion is not enough to distinguish between these types of legal entities, we propose to supplement this criterion with criteria for the purpose of activity and the degree of dependence of a legal entity of public law on a subject of public law. The article considers the characteristics of a legal entity of public law, which can be classified into general and special. The general ones include: organizational unity, the presence of separate property, acting in circulation on its own behalf, civil liability; special features include: creation in an administrative order; satisfaction of the state interest; do not own a property. The article analyzes the issues of responsibility and legal regime of property of legal entities of public law. Today, the search continues for an effective model of property law regarding the legal regime of legal entities of public law. As a replacement for limited property rights, such as the right of economic management and the right of operational management, a property management agreement is proposed. The issues of correlation of the concepts «subject of public law» and «legal entity of public law» are investigated. These concepts should not be identified, since the concept of a legal entity of public law is broader in scope than the concept of public law formation

Keywords: legal entity of public law, legal regime of property, liability, subjects of public law

References

1. Chirkin, V. E. (2007). Iuridicheskoe litso publichnogo prava. Moscow: Norma, 352.
2. Tarasov, O. I. (2013). Iuridicheskoe litso publichnogo prava: administrativno-pravovoi aspekt. Saint Petersburg, 15.
3. Iastrebov, O. A. (2014). Iuridicheskoe litso publichnogo prava: sravnitelno-pravovoe issledovanie. Moscow, 49.
4. Zubar, V. M. (2016). Kryterii podilu yurydychnykh osib na osib publichnogo ta pryvatnoho prava. Yurydychni osoby publichnogo prava: uchast u tsyvilnomu oboroti (Matvieievski tsyvilistychni chytannia). Kyiv: Tov: «Bilotserkovdruk», 186.
5. Maidanik, R. A.; Maidanik, R. A. (Ed.) (2010). Iuridicheskoe litso publichnogo prava v ukrainskom i mezhdunarodnom prave. Almanakh tsivilistiki. No. 3. Kyiv: Alerta – Tsentr uchebnoi literatury, 332.
6. Sukhanov, E. O. O iuridicheskikh litsakh publichnogo prava. Available at: <https://justicemaker.ru/view-article.php?id=4&art=2494>

7. Bazarov, V. B.; Kuras, L. V. (Ed.) (2019). Publichnye iuridicheskie litsa. Irkutsk: Izd-vo «Ottisk», 160.

8. Kucherenko, I. M. (2004). Orhanizatsiino-pravovi formy yurydychnykh osib pryvatnoho prava. Kyiv: IDiP, DP «Yurydychne vydavnytstvo «Asta», 328.

9. Kulagin, M. I. (2004). Izbrannye trudy po aktsionernomu i torgovomu pravu. Moscow: Statut, 363.

10. Volkova, L. O. (2019). Tsyvilno-pravovyi status derzhavnykh aktsionernykh kompanii. Kyiv, 21.

11. Spasybo-Fateievoi, I. V. (Ed.) (2011). Tsyvilnyi Kodeks Ukrainy: Naukovo-praktychnyi komentar (poiasnennia, tлумachennia, rekomendatsii z vykorystanniam pozytsii vyshchykh sudovykh instantsii, Ministerstva yustyttsii, naukovtsiv, fakhivtsiv). Vol. 5: Pravo vlasnosti ta inshi rechovi prava. Seriiia «Komentari ta analityka». Kharkiv: FOP Lysiak L. S., 547–549.

12. Dovhert, A. S. (2016). Deiaki zauvazhennia shchodo formuvannia systemy yurydychnykh osib v Ukraini. Yurydychni osoby publichnogo prava: uchast u tsyvilnomu oboroti (Matvieievski tsyvilistychni chytannia). Kyiv: Tov «Bilotserkovdruk», 186.

13. Borysova, V. I. (2005). Publichni utvorennia yak uchasnyky tsyvilnykh vidnosyn. Derzhavne budivnytstvo ta mistseve samovriaduvannia. Kharkiv: Pravo, 10.

14. Romanovskaia, O. V., Bezrukova, O. V. (2015). Sravnitelno-pravovoi status iuridicheskikh lits publichnogo prava. Nauka. Obschestvo. Gosudarstvo, 3 (1 (9)). Available at: <https://cyberleninka.ru/article/n/sravnitelno-pravovoy-status-yuridicheskikh-lits-publichnogo-prava-na-primere-rossii-i-gruzii>

15. Grazhdanskii kodeks Azerbaidzhanskoi respubliki ot 28 dekabria 1999 goda (1999). Available at: http://base.spinform.ru/show_doc.fwx?rgn=2577

16. Acosta, R. M. (1975). Teoria general del Derecho Administrativo. Mexico: UNAM, 33.

17. Ovedo, G., Useros, C. y M. Enrigue Derecho Administrativo. Madrid: I.E.I.S.A. 1968. P. 196

18. Zernov, I. V. (2017). O sootnoshenii poniatii «publichno-pravovoe obrazovanie» i «iuridicheskoe litso publichnogo prava». Nauka. Obschestvo. Gosudarstvo, 5 (4 (20)). Available at: <https://cyberleninka.ru/article/n/o-sootnoshenii-ponyatiy-publichno-pravovoe-obrazovanie-i-yuridicheskoe-litso-publichnogo-prava/viewer>

19. Dzera, Yu. M. (2011). Derzhava yak uchasnyk tsyvilnykh pravovidnosyn. Kyiv, 20.

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.219350

CHANGE AND TERMINATION OF THE AGREEMENT, FROM THE POINT OF VIEW OF DIFFERENT LEGAL DOCTRINES, IN THE EVENT OF CIRCUMSTANCES OF FORCE MAJOR

p. 34–40

Olga Melnyk, PhD, Senior Lecturer, Lawyer, Department of Intellectual Property and Civil Law Disciplines, Kyiv Institute of Intellectual Property and Law of the National University “Odessa Law Academy”, Kharkivske highway, 210, Kyiv, Ukraine, 02121

Force majeure (force majeure) can cause a significant change in circumstances, which is the basis for termi-

nation or change of the contract, and, ultimately, leads to the termination of the obligation (its termination) or the preservation of the obligation in a modified form. Legal regulation of the legal consequences of a significant change in the circumstances that exist at the conclusion of the contract is usually based on one of two key principles of contract law: the principle, according to which contracts must be performed (*pacta sunt servanda*), or clause (*clausula rebus sic stantibus*). The legislation of foreign countries contains rules, according to which “a change of circumstances may justify a change in the contract, when the preservation of the contract in its original form leads to extraordinary results, incompatible with justice” [1]. The main consequences of a significant change in the circumstances that guided the parties in concluding the contract are: - actually change the contract, ie change the terms of the contract (and as a consequence - the obligations between the parties) while maintaining the contract in force; - and termination of the contract by agreement of the parties.

If the parties do not agree to bring the contract in line with the circumstances that have changed significantly, or to terminate it, the contract may be terminated on the grounds, established by the Central Committee of Ukraine, amended by a court decision at the request of the interested party: at the conclusion of the contract the parties proceeded from the fact that such a change of circumstances will not occur; the change of circumstances is due to reasons, which the interested party could not eliminate after their occurrence with all the care and diligence, required of it

Keywords: force majeure, force majeure, conclusion of a contract, change of a contract, termination of a contract, conditions, obligations

References

1. Tsvaigert, K., Ketts, Kh. (2000). Vvedenie v sravnitelnoe pravovedenie v sferechasnogo prava. Vol. 2. Moscow: Mezhdunarod. otnosheniia, 480.
2. Ioffe, O. S. (1955). Otvetstvennost po sovetskomu grazhdanskomu pravu. Leningrad: Izd-vo Leningradskogo un-ta, 311.
3. Rakhmilovich, V. A. (1964). O protivopravnosti kak osnovanii grazhdanskoj otvetstvennosti. Sovetskoe gosudarstvo i pravo, 3, 58–59.
4. Oigenzikht, V. A. (1972). Problema riska v grazhdanskom prave. Dushanbe, 224.
5. Kononov, S. A. (2006). Osnovanie grazhdansko-pravovoi otvetstvennosti. Moscow, 246.
6. Komarov, A. S. (2007). Otvetstvennost v kommercheskom oborote Moscow: Mysl.
7. Melnik, O. O. (2016). Zasterezhennia pro nezminnist obstavin dogovoru ta fors-mazhor u tsivilnomu pravi Ukraini. Natsionalnii iuridicheskii zhurnal: teoriia i praktika, 2/1 (18), 76–78.
8. Popov, N. V. (2003). Teoreticheskie i prakticheskie voprosy izmeneniia i rastorzeniia grazhdansko-pravovogo dogovora v sviazi s izmeneniem obstoiatelstv. Moscow, 170.
9. Melnyk, O. O.; Kharytonova, Ye. O. (Ed.) (2013). Klasyfikatsiia ryzykiv u tsivilnomu pravi Ukrainy. Nova redaktsiia Konstytutsii Ukrainy ta vdoskonalennia tsyvilnogo zakonodavstva: problemy harmonizatsii: materialy kruhloho stolu. Odesa: Feniks.
10. Sobchak, A. A. (1968). O nekotorykh obschin voprosakh teorii pravovoi otvetstvennosti. Izvestiia vuzov. Pravovedenie, 3.
11. Likhovidov, K. (2001). Risk kak uslovie differentsiatsii i obema mer iuridicheskoi otvetstvennosti. Zakonnost, 12.
12. Vlasova, A. S. (2009). Risk kak priznak predprinimatelskoi deiatelnosti. Moscow, 209.
13. Mikhailov, V. I. (2000). Risk v biznese. Zakon, 7, 53.
14. Pro praktyku zastosuvannia sudamy zakonodavstva pry vyrishenni sporiv iz zoboviazan, shcho vynykaiut iz dohoriv ta inshykh pravochyniv (2012). Lyst Vyshchoho Spetsializovanoho Sudu z rozghliadu tsyvilnykh i kryminalnykh sprav No. 10-1390/0/4-12. 27.09.2012. Ofitsiinyi veb-sait Verkhovnoi Rady Ukrainy. Available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v1390740-12>
15. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy, spriamovanykh na zabezpechennia dodatkovykh sotsialnykh ta ekonomichnykh harantii u zviazku z poshyreniam koronavirusnoi khvoroby (COVID-19) (2020). Zakon Ukrainy No. 540-IX. 30.03.2020. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/540-20/stru#Stru>

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.218545

ASSESSMENT OF THE INFLUENCE OF SOCIOLOGICAL RESEARCH AS A NEW TYPE OF EVIDENCE IN CASES OF PROTECTION OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS

p. 41–46

Kateryna Mudrytska, Lecturer, Departments of Intellectual Property and Civil Law Disciplines, Kyiv Institute of Intellectual Property and Law of the National University “Odessa Law Academy”, Kharkivske highway, 210, Kyiv, Ukraine, 02121
ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-3759-8897>

An important precondition for making a lawful and reasoned court decision is to establish the facts of the case, ie a certain range of facts, to which the law relates the legal consequences. They confirm the claims and objections of the parties and are crucial in the process of proof. Given the principles of equality of all participants in the trial before the law and the court, the adversarial nature of the parties, this institution is an important and necessary element of a fair, impartial and timely resolution of disputes by the court.

In order to properly resolve disputes in cases of protection of intellectual property rights, which are subject to commercial courts, it is necessary to analyze and establish the actual relationship of the parties in a particular case. To this end, the court should find out whether the defendant has in fact committed violations, affecting the plaintiff's legitimate interests, and whether the defendant has an obligation to restore the plaintiff's rights. However, it is clear that the study of all the circumstances of the case of any commercial dispute is carried out by the court only by examining the evidence that contains information about the facts and information.

The article considers the importance of the results of sociological research as a new type of evidence on the examples of dispute resolution by commercial courts in cases of protection of intellectual property rights regarding the similarity to

the degree of confusion with another designation.

Based on the analysis of decisions of commercial courts, the question of how often the survey data are accepted by commercial courts, how it affects the probability that such results will be accepted as evidence, how the acceptance of sociological research by the commercial court as evidence influences consideration of the case is studied

Keywords: *sociological research, evidence, similarity to the degree of confusion with another designation*

References

1. Treushnikov, M. K. (2005). *Sudebnye dokazatelstva*. Moscow, 288.
2. Smyshliaev, L. P. (1961). *Predmet dokazyvaniia i raspredelenie obiazannosti po dokazyvaniiu v sovetskom grazhdanskom protsesse*. Moscow, 47.
3. Shakarian, M. S. (Ed.) (1998). *Grazhdanskoe protsessualnoe pravo Rossii*. Moscow, 504.
4. Musin, V. A., Chechina, N. A., Chechot, D. M. (Eds.) (1998). *Grazhdanskii protsess*. Moscow, 408.
5. Reshetnikova, I. V. (2000). *Kurs dokazatelstvennogo prava v rossiiskom grazhdanskom sudoproizvodstve*. Moscow, 288.
6. Fatkullin, F. M. *Obschie problemy protsessualnogo dokazyvaniia*. Kazan, 206.
7. *Hospodarskyi protsessualnyi kodeks Ukrainy* (1992). *Pryiniatyi* 06.11.1991. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 6, 33.
8. Babich, N. S., Batykov, I. V. (2012). *Formulirovka vo-prosa o smeshenii sredstv individualizatsii v soznanii potrebitel- lei: puti povysheniia kachestva informatsii*. *Nauchnye problemy gumanitarnykh issledovaniï*, 7, 141–149.
9. Kvita, O. T. (2015). *The evidence is in the commercial process: concept and object*. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu*, 33 (1), 169–172. Available at: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2015_33\(1\)_43](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2015_33(1)_43)
10. Demchenko, T. S. (2002). *Problemy harmonizatsii zakonodavstva Ukrainy pro tovarni znaky z mizhnarodno-pravovymi normamy*. Kyiv, 215.
11. Vasyliiev, S. V. (2019). *Tsyvilnyi protses*. Kyiv: *Alerta*, 506.
12. Rabinovych, P., Ratushna, B. (2014). *General Theoretical Problems of the Right to Adequate Proof in the Ukrainian Judicial System (in the Light of the Practice Court of Strasbourg)*. *Visnyk Natsionalnoi akademii pravovykh nauk Ukrainy*, 3, 13–14.
13. Shtefan, A. S. (2015). *The concept of judicial proof in civil proceedings*. *Chasopys Akademii advokatury Ukrainy*, 8 (1 (26)), 64–72. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chauu_2015_8_1_10
14. Luspennyk, D. (2019). *Dokazuvannia u tsyvilnomu protsesi: shcho novoho u TsPK ta chomu sud nadilenyi pravom vytrebuvannia dokaziv*. *Sudovo-yurydychna hazeta*, 1 (470). Available at: <https://sud.ua/ru/news/publication/132351-dokazuvannya-u-tsyvilnomu-protse-si-shcho-novogo-u-tspk-ta-chomu-sud-nadileniy-pravom-vitre-buvannya-dokaziv>
15. Clermont, K. M., Sherwin, E. (2002). *A Comparative View of Standards of Proof*. *The American Journal of Comparative Law*, 50 (2), 243. doi: <http://doi.org/10.2307/840821>

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.220341

THE CONCEPT OF CRIMINAL LEGAL PROTECTION OF JUDICIAL PROCEEDINGS AND EXECUTION OF COURT DECISIONS

p. 47–52

Lidiia Paliukh, PhD, Associate Professor, Department of Criminal Law and Criminology, Ivan Franko National University of Lviv, Universytetska str., 1, Lviv, Ukraine, 79000
ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-7073-5457>

The article formulates the general provisions that make up the concept of criminal-legal protection of public relations, proposed by the author regarding the implementation of judicial proceedings and the execution of court decisions in the new Criminal Code of Ukraine. In particular, the general approaches, principles, directions concerning construction, development of the criminal law norms are defined; based on this, some common approaches have been proposed for the formulation of the characteristics of certain components of criminal offenses against justice, to the differentiation of criminal liability for criminal offenses against justice. Among the main directions of development, improvement of relevant criminal law norms, based on the directions of criminal law policy development in Ukraine, are ensuring compliance of these norms with the rule of law (including its aspect as legal certainty), ensuring compliance with international legal acts, Ukraine joined the case law of the European Court of Human Rights (hereinafter - the ECtHR).

The author has been proposed a model of systematization of the rules, which establishes liability for encroachment on public relations with a common generic object which is public relations for the judicial proceedings and execution of the court decisions in the Special Part of the Criminal Code. Within the proposed sections of the Special Part of the Criminal Code, the Code of Criminal Offenses, which are proposed to be called «Crimes against the established order of judicial proceedings and execution of court decisions», «Criminal offenses against the established order of judicial proceedings and execution of court decisions», has been proposed to allocate separate chapters, separate groups of criminal offenses, based on the commonality of their specific object; proposed common approaches to the formulation of the characteristics of the relevant components of criminal offenses, the differentiation of criminal liability for them

Keywords: *criminal liability; justice; crime; misdemeanor; concept; court decision; systematization; the rule of law; legal certainty; differentiation of criminal liability*

References

1. Borysov, V. I., Tiutiuhin, V. I. (Ed.) (2011). *Zlochyny proty pravosuddia*. Kharkiv: Nats. un-t “Yurydychna akademiia Ukrainy imeni Yaroslava Mudroho”, 160.
2. Karpova, N. Yu. (2018). *Zlochyny proty pravosuddia, yaki poviazani z porushenniam prav osoby na zakhyst*. Kyiv, 20.
3. Hunt, P. M. A., Milton, J. (1982). *South African Criminal Law and Procedure (formerly Gardiner and Lansdown)*. Vol. II: *Common-Law Crimes*. Cape Town: Juta, 870.

4. Mnisi, E. (2009). The Crime of Obstructing the Course of Justice: Is Legislative Intervention an Imperative? University of South Africa, 538.

5. Card, R. (2004). Card, Cross and Jones. Criminal Law. Butterworths: Lexis Nexis, 936.

6. Miroshnychenko, S. S. (2012). Zlochyny proty pravosud-dia: teoriia ta praktyka protydii. Kyiv: PAT "PVK "Desna", 432.

7. Shepitko, M. V. (2018). Zlochyny u sferi pravosud-dia: evoliutsiia pohliadiv ta naukovy pidkhydy do formuvannia zasobiv protydii. Kharkiv: Pravo, 408.

8. Shepitko, M. V. (2019). Tendentsii rozvytku kry-minalnoho zakonodavstva shchodo zlochniv proty pravosud-dia. Kontseptualni zasady novoi redaktsii Kryminalnoho kodeksu Ukrainy. Kharkiv: Pravo, 473–475.

9. Borysov, V. I., Pashchenko, O. O. (2019). Do py-tannia sotsialnoi obumovlenosti novoi redaktsii Kryminalnoho kodeksu Ukrainy. Kontseptualni zasady novoi redaktsii Kryminalnoho kodeksu Ukrainy. Kharkiv: Pravo, 33–38.

10. Kudriavtsev, V. N. et. al.; Kudriavtsev, V. N., Iakovlev, A. M. (Eds.) (1982). Osnovaniia ugolovno-pravovogo za-preta: kriminalizatsiia i dekriminalizatsiia. Moscow: Nauka, 302.

11. Lesnievski-Kostareva, T. A. (2000). Differentsiatsiia ugolovnoi otvetstvennosti. Teoriia i zakonodatelnaia praktika. Moscow: Izdatelstvo NORMA, 400.

12. Baulin, Yu. V. (2012). Suchasne kryminalne pravo Ukrainy: pidsumky, tendentsii, perspektyvy rozvytku. Pytannia borotby zi zlochnystiu, 23, 29–42.

13. Report on the Rule of Law: Adopted by the Venice Commission at its 86th Plenary Session (2011). Venice. Available at: <https://rm.coe.int/1680700a61>

14. The Sunday Times v United Kingdom: The Judgement of the European Court of Human Rights (1979-80) (1979). Available at: http://www.hrcr.org/safrica/limitations/sunday_times_uk.html

15. Scoppola v Italy: The Judgement of the European Court of Human Rights (2012). Available at: <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=002-3544&file-name=002-3544.pdf>

16. Peaceful assembly in Ukraine: the Vyrentsov case (2019). Available at: <http://www.einetwork.org/blog-general/2019/4/9/violations-of-right-to-peaceful-assembly-and-fair-trials-in-ukraine-the-vyrentsov-case>

17. Rubashchenko, M. A. (2019). Pro pravovu vyznachenist u kryminalnomu pravi (u konteksti reformy kryminalnoho zakonodavstva). Kontseptualni zasady novoi redaktsii Kryminalnoho kodeksu Ukrainy. Kharkiv: Pravo, 130–134.

18. Antoniuk, N. O. (2019). Nastupnist u pytanniakh dyferentsiatsii kryminalnoi vidpovidalnosti u svitli reformuvannia Kryminalnoho kodeksu Ukrainy. Kontseptualni zasady novoi redaktsii Kryminalnoho kodeksu Ukrainy. Kharkiv: Pravo, 165–169.

19. Criminal Code of the French Republic. Available at: <http://www.legislationline.org/documents/section/criminal-codes> Last accessed: 04.03.2020

20. Criminal Code of Georgia. Last accessed: https://www.policinglaw.info/assets/downloads/Criminal_Code_of_Georgia.pdf

21. Paliukh, L. M. (2020). Kryminalna vidpovidalnist za zlochyny proty pravosud-dia. Lviv: LNU imeni Ivana Franka, 744.

22. Paliukh, L. M. (2013). Deiaki pytannia kryminalno-pravovoi okhorony vidnosyn poviazanykh z diialnistiu Yev-

ropeiskoho sudu z prav liudyny. Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriia Pravo. 3 (21 (1)), 75–79.

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.220586

DIFFERENTIATION OF EXTRADITION PROCEDURES IN CRIMINAL PROCEEDINGS OF UKRAINE

p. 53–59

Anastasiia Pidgorodynska, PhD, Associate Professor, Department of Criminal Proceedings, Detective and Operational Activities, National University "Odesa Law Academy", Fontanska road, 23, Odesa, Ukraine, 65009

E-mail: anastasiapodgorodinskaa@gmail.com

ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-6822-2409>

The article is devoted to the differentiation of the procedures for extradition of a person, depending on the procedure for implementation, into ordinary and simplified ones, as well as the study of the procedural mechanism for extradition of a person in a simplified manner, taking into account legislative changes, related to ratification of the Third Additional Protocol and the Fourth Additional Protocol to the European the convention on extradition of offenders. The procedural features of the simplified extradition procedure are associated with a specific mechanism for its implementation, in which certain subjects of criminal proceedings are involved, exercising the rights and obligations, provided by law: the authorized (central) body of Ukraine, the competent authorities of Ukraine (the prosecutor), as well as the investigating judge, the head of the institution of preliminary detention, defender, if necessary – translator. In the investigated order of extradition, the following are special: conditions and grounds for application, subject composition, terms, procedural acts, restrictions on appeal. Simplified extradition can be applied only with the written consent of the requested person, approved by the investigating judge, before the decision on extradition is made by the authorized (central) body of Ukraine upon request. Simplification of extradition proceedings is aimed at accelerating the latter, saving procedural time and money, as well as reducing the time frame for the application of measures of criminal procedural coercion. The legality of actions, decisions when deciding on the application of measures of criminal procedural coercion (detention, temporary, extradition arrest, the use of preventive measures not related to detention), as well as the voluntariness of consent to simplify the procedure and understanding of the consequences of this is ensured by the investigating judge by implementing judicial control. Facilitation of extradition contributes to the international fight against crime, but must be carried out with respect for human rights and fundamental freedoms and the inadmissibility of violations and lawlessness

Keywords: international cooperation, legal assistance, extradition of persons, European arrest warrant, provisional arrest, extradition arrest, detention, authorized agency, simplified extradition, extradition check

References

1. Antoniuk, A. B. (2016). Sproshchenyi poriadok vydachi (ekstradytsii) osoby zapytuiuchii storoni. Mizhnarodnyi

yurydychnyi visnyk: zbirnyk naukovykh prats Natsionalnogo universytetu derzhavnoi podatkovoi sluzhby Ukrainy, 1, 91–95. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/muvnudp_2016_1_17

2. Akhtyrskaya, N. M. (2014). Sudovyi kontrol za ekstradytsiinym protsesom: pidstavy dlia tymchasovoho ta ekstradytsiinoho areshtiv. Biuletyn Ministerstva yustyttsii Ukrainy, 10, 139–145.

3. Berezniak V. S. Ekstradytsiia yak instytut kryminalno-protseualnogo prava Ukrainy. Dnipropetrovsk, 20. Available at: <http://dspace.nlu.edu.ua/handle/123456789/17798?locale=uk>

4. Zuiev, V. V. (2017). Kryminalni protseualni harantii prav osoby pry mizhnarodnomu spivrobotnytstvi pid chas kryminalnogo provadzhenia. Kharkiv: «Oberih», 204.

5. Boiko, I. I. (2019). Zastosuvannia kryminalno-protseualnogo prymsu v ekstradytsiinomu protsesi. Odesa, 20. Available at: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/11997/%D0%91%D0%BE%D0%B9%D0%BA%D0%BE%20%D0%86.%D0%86..pdf?sequence=1&isAllowed=y>

6. Bortnytska, V. V. (2019). Meta ta pryntsyipy sproshchenoho poriadku vydachi osib. Aktualni problemy vitchyzniano i yurysprudentsii, 2, 89–93.

7. Vykhryst, S. M. (2002). Vydacha osib v aspekti spivvidnoshennia mizhnarodnogo ta natsionalnogo prava. Kharkiv, 163.

8. Galenskaia, L. N. (1972). Mezhdunarodnaia borba s prestupnostiu. Moscow: Mezhdunarodnye otnosheniia, 167.

9. Maksymiv, L. V. (2013). Perevirka obstavyn, shcho mozhut pereshkodzhaty vydachi osoby (ekstradytsiina perevirka): deiaki aspekty. Naukovi visnyk Lvivskoho derzhavnogo universytetu vnurishnikh sprav, 4, 367–376.

10. Pidhorodynska, A. V. (2013). Vykorystannia rishen inozemnykh sudiv ta mizhnarodnykh sudovykh orhaniv u kryminalnomu protsesi Ukrainy. Odesa: Yurydychna literatura, 184.

11. Rodionov, K. S. (1990). Interpol: vchera, segodnia, zavtra. Moscow: Mezhdunarodnye otnosheniia, 224.

12. Tatarov, O. Yu. (2019). Harantii shchodo imunitetu pry ekstradytsii maiut dotrymuvatysia bezapeliatsiino. Zakon i Biznes. Available at: https://zib.com.ua/ua/136253-keruyuchiy_partner_ao_tfg_oleg_tatarov_garantii_schodo_imuni.html

13. Udalova, L. D., Motyl, V. I., Humin, O. M. (2012). Prokurorskyi nahliad za ekstradytsiieiu osoby. Kyiv: Skif, 144.

14. Chornous, Yu. M. (2015). Vydacha osoby (ekstradytsiia) u kryminalnomu provadzheni shchodo zlochyntiv mizhnarodnogo kharakteru. Visnyk kryminalnogo sudochynstva, 1, 143–150.

15. Kryminalnyi protseualnyi kodeks Ukrainy (2012). Verkhovna Rada Ukrainy No. 4651-VI. 13.04.2012. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

16. Boiko, I. I. (2017). Ekstradytsiine provadzhenia: poniattia ta protseualnyi poriadok. Visnyk kryminalnogo sudochynstva, 2, 157–164.

17. Henprokuror pro mizhnarodno-pravove spivrobotnytstvo ta rishennia Ofisu prokurora shchodo Mizhnarodnogo kryminalnogo sudu. Available at: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_c=view&_t=rec&id=285690

18. Ramochnoe reshenie No. 2002/584/PVD Soveta ES o evropeiskom ordere na arest i protsedurakh peredachi lits mezhdru gosudarstvami-chlenami ot 13.06.2002 g. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_b17

19. Pro vnesennia zmin do Kryminalnogo protseualnogo kodeksu Ukrainy u zviazku iz ratyfikatsiieiu Tretoho dodatkovoho protokolu ta Chetvertoho dodatkovoho protokolu do Yevropeiskoi konventsii pro vydachu pravoporushnykiv (2018). Zakon Ukrainy No. 2577-VIII. 02.10.2018. Available at: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2577-19>

20. Pidhorodynska, A. V. (2020). Zastosuvannia vydachi osoby (ekstradytsii) u sproshchenomu poriadku za kryminalnym protseualnym zakonodavstvom Ukrainy. Odesa: Vydavnychiy dim «Helvetyka», 260–263.

21. Ukhvala Boryspilskoho miskraionnogo sudu Kyivskoi oblasti vid 28.01.2019 r. (prov. No. 1-ks/359/255/2019). Available at: <https://youcontrol.com.ua/ru/catalog/court-document/79557303/>

22. Ukhvala slidchoho suddi Hlukhivskoho miskraionnogo sudu u spravi No. 576/147/20. Available at: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/87148684>

23. Fridman-Kozachenko, M. M., Bychok, T. P. (2020). Current issues of extradition implementation in Ukraine. Juridical Scientific and Electronic Journal, 3, 420–423. doi: <http://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-3/102>

24. Rishennia YeSPL vid 10.12.2009 r. u spravi «Koktysh proty Ukrainy» (zaiava No. 43707/07). Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_872#Text

АНОТАЦІЇ

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.218559

ЦИФРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ У ВИБОРЧОМУ ПРОЦЕСІ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВІДПОВІДНОСТІ ДЕМОКРАТИЧНИМ СТАНДАРТАМ (с. 4–10)

І. М. Жаровська, В. Б. Ковальчук

Стаття присвячена дослідженню прийнятності впровадження цифрових технологій у виборчому процесі та їх відповідності демократичним стандартам.

Вказується, що Рекомендації СМ/Рес (2017) переглянула проблемні аспекти правового регулювання виборчих технологій відповідно до сучасного етапу розвитку науки, техніки та інформаційних технологій та на сьогодні залишається практично єдиним узгодженим актом в якому містяться вимоги до системи електронного голосування. Виокремлено найпоширеніші цифрові технології при виборчому процесі: пристрої прямої фіксації електронного голосування без паперової форми бюлетня; засоби сканування виборчого бюлетня; технічні механізми пришивидишення підрахунку голосів; система онлайн-голосування через комп'ютер або мобільний пристрій із доступом до Інтернету; пристрій ідентифікації виборця онлайн чи на виборчій дільниці (у т.ч. шляхом фіксування відбитків пальців чи сітківки ока). Узагальнено такі суттєві принципи цього способу виборів: визначеність процедури, надійність, стабільність виборчого законодавства та широка громадська підтримка.

Авторами виокремлено наступні переваги електронної системи виборів – наявність узгодженого, вивреного, лабільного реєстру виборців; підвищує адміністративну ефективність; зменшити довгострокові витрати фінансових та трудових ресурсів; усуває можливість маніпуляцій; пришивидищує підрахунок голосів; поліпшує політичну прозорість; долає проблеми неосвідченості електорату.

У статті доведено, що вибори, референдуми чи інші форми демократії проведені за допомогою цифрових технологій, повинні відповідати вимогам і загальним принципам виборчого права. Легітимізація цифрових технологій можлива виключно у разі відсутності дискримінаційних переваг. Тому використання цифрових технологій можливе в разі організації технічної досконалості системи електронного голосування та підрахунку голосів, а також їх альтернативності поряд із класичною формою реалізації виборчого права

Ключові слова: цифрові технології, електронне голосування, вибори, демократичні стандарти, виборче право, електорат

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.219376

НАЦІОНАЛЬНА МЕНШИНА: АНАЛІЗ ГЕНЕЗИ ПРАВОВОГО СТАТУСУ (с. 11–15)

О. О. Головаш

Світові тенденції та глобальні перетворення, що викликані вимогами сучасного життя, переплетінням економічних, соціальних, політичних і багатьох інших чинників, зумовили поступову інтеграцію європейських країн, становлення всесвітнього інформаційного поля, зростаючу взаємозалежність «національних» економік. Генеза прав національних меншин – це закриття для широкого загалу питання, історичний шлях, який пройшли національні меншини у напрямку встановлення сучасної системи захисту прав людини та побудови нового міжнародного порядку, що має не тільки теоретичне, але й практичне значення. Разом з цим, є спроби опору процесам інтернаціоналізації, автаркія, рецидиви імперського мислення, націоналізм і зростаюча нетерпимість щодо представників меншості. Нерідко і на побутовому рівні, і в офіційній політико-правовій доктрині спрацьовує хибна формула етноцентризму, відповідно до якої для вирішення будь-яких проблем начебто достатньо «закрити кордони» або «самовизначитися», однак життя спростовує ці ілюзії, що підтверджується висновками статті.

Не випадково, що до теперішнього часу юридичною наукою не вироблено загальновизнаного поняття «національна меншина», а нерідко і в офіційних документах, і в наукових працях національні меншості не відмежовуються як від інших соціальних груп (мовних, релігійних, расових та інших), так і від більш широкої категорії «меншість». Очевидно, що проблема наукового визначення цього поняття детермінована складністю та багатогранністю проблем розбудови демократичної правової держави

Ключові слова: національні меншини, права людини, права меншин, генеза, етноцентризму, зародження, інтернаціоналізація, націоналізм, дихотомія

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.220832

ЛІКВІДАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНИХ РАЙОНІВ ТА СІЛЬРАД В УКРАЇНСЬКІЙ РСР У 1930-Х РР.: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ (с. 16–22)

Н. О. Кузьменко

У статті досліджено організаційно-правові аспекти процесу ліквідації національних районів та сільрад в Українській РСР у 1930-х рр. Встановлено, що утворення у 1920-х – на початку 1930-х рр. національних адміністративно-

територіальних одиниць сприяло залученню представників національних меншин до основних заходів радянського державотворення, зростанню їх соціально-економічного та національно-культурного рівня, забезпеченню реалізації конституційних прав національних меншин. З'ясовано, що на етапі утвердження тоталітарного режиму керівництво СРСР стало вбачати в існуванні національних районів та сільрад загрозу ізоляції населення від цілісно вибудованої радянської системи пропаганди та перешкоду здійсненню тотального контролю над суспільством. У новій Конституції СРСР 1936 р. та розробленій на її основі Конституції УРСР 1937 р. конституційно-правові гарантії існування національних районів та сільрад зникли, що в умовах радянської дійсності означало їх швидку подальшу ліквідацію. Визначено, що своєрідним каталізатором, який пришвидшив процес ліквідації національних адміністративно-територіальних одиниць стало запровадження у другій половині 1930-х рр. політики депортацій та масових політичних репресій щодо представників національних меншин. З'ясовано, що вимога щодо ліквідації національних районів та сільрад була ухвалена у грудні 1937 р. вищим партійним керівництвом СРСР. Доведено, що процес ліквідації національних районів та сільрад в Україні мав низку особливостей, зумовлених як розгортанням навесні 1938 р. пропагандистської кампанії по виборам першого складу депутатів Верховної Ради УРСР, так і подальшою організаційною підготовкою до проведення у січні 1939 р. повторного перепису населення СРСР, які призвели до тимчасового залишення у якості чинних адміністративно-територіальних одиниць національних районів та сільрад. Встановлено, що навесні 1939 р. на підставі відповідної постанови ЦК КП(б)У та постанови Президії Верховної Ради УРСР національні райони та сільради в Українській РСР припинили своє існування

Ключові слова: Українська РСР, національні меншини, конституційні гарантії, національні адміністративно-територіальні одиниці, національні райони та сільради, права національних меншин

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.216734

ФОРМИ ЗЛОВЖИВАННЯ ПРАВОМ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ (с. 23–28)

Т. С. Хохлова

Представлена стаття присвячена розгляду форм зловживання правом. В юридичній науці і законодавстві України категорія «зловживання правами» юридично невизначена й немає узгодженого підходу щодо визначення критеріїв зловживання правом. Законодавець часто використовує інститут «зловживання» як частину різних правових конструкцій, але не встановлює змісту загального (узагальненого) поняття «зловживання правами» юридично. Це створює проблеми як для юридичної практики, судочинства, так і у разі здійснення прав їх володільцями та власниками. Під зловживанням правом розуміється формально правомірне поведінка суб'єкта правовідносин, яка призводить до порушення прав і законних інтересів інших осіб, що несумісне з основоположними принципами правового регулювання. Проте зміст терміна «зловживання правом» (правами) знаходиться у приписах; охоплює індивідуальні, іноді різні види діянь. Процесуальне законодавство більш детально визначає зміст «зловживання процесуальними правами», але не дає вичерпний перелік таких діянь. Офіційна позиція законодавця – неприйнятність будь-яких зловживань правами. Такі правові норми мають захисний (заборонний) характер, вони не завжди розкривають сутність зловживань. По своїй суті, класифікація дій по зловживанню правами дозволяє виявити найбільш типові випадки досліджуваного явища, встановити тенденції на появу нових видів і форм зловживання правами і визначити найбільш дієві методи і засоби їх подолання.

У дослідженні визначено місце зловживання суб'єктивними правами в порівнянні з соціально значущою (правовою) поведінкою. Встановлено, що зловживання правами не є особливим видом юридично значущої поведінки. Пропонується авторське розуміння поняття «зловживання правами» та його види

Ключові слова: межі здійснення права, зловживання правом, правова поведінка, види зловживання правом

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.216677

ЮРИДИЧНІ ОСОБИ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА ЯК УЧАСНИКИ ЦИВІЛЬНИХ ВІДНОСИН (с. 29–33)

В. Ф. Піддубна

В статті досліджуються питання правового статусу юридичних осіб публічного права. В основу поділу юридичних осіб на приватні і публічні покладений критерій способу створення вказаних суб'єктів. Разом з тим, за одним критерієм неможливо розмежувати вказані юридичні особи. Нами пропонується доповнити вказаний критерій, критерієм мети діяльності, ступенем залежності створеної юридичної особи публічного права від суб'єкта публічного права. Розглядаються ознаки юридичних осіб публічного права, які можна класифікувати на загальні, які притаманні останнім як юридичним особам і спеціальні, які характерні саме для юридичних осіб публічного права. До загальних можна віднести такі: організаційна єдність, відокремлене майно, виступ в обігу від свого імені, цивільно-правова відповідальність. До спеціальних ознак належать такі: створюються в розпорядчому порядку, задоволення державного інтересу, не є власниками майна. В статті аналізуються питання відповідальності і правового режиму юридичних осіб публічного права. Так, на думку автора статті юридичні особи публічного права повинні самостійно нести цивільно-правову

відповідальність. На сьогодні також тривають пошуки ефективної моделі речового права щодо правового режиму юридичних осіб публічного права. В якості заміни обмежених речових прав, таких як право господарського відання і оперативного управління пропонується договір управління майном. Досліджуються питання співвідношення понять «суб'єкт публічного права» і «юридична особа публічного права». Вказані поняття не можна ототожнювати, поняття юридичної особи публічного права є більш широким за обсягом ніж поняття публічно-правового утворення

Ключові слова: юридична особа публічного права, правовий режим майна, відповідальність, суб'єкти публічного права

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.219350

ЗМІНА ТА РОЗІРВАННЯ ДОГОВОРУ, З ТОЧКИ ЗОРУ РІЗНИХ ПРАВОВИХ ДОКТРИН, У ВИПАДКУ ДІЇ ОБСТАВИН ФОРС-МАЖОРУ (с. 34–40)

О. О. Мельник

Форс-мажор (непереборна сила) може бути причиною істотної зміни обставин, що є підставою для розірвання або зміни договору, і, у кінцевому рахунку, призводить до припинення зобов'язання (його розірвання) або збереження зобов'язання у зміненому вигляді.

Правове регулювання правових наслідків істотної зміни обставин, які існують при укладенні договору, як правило, будується на основі одного з двох ключових принципів договірної права: принципу, згідно з яким договори мають виконуватись (pactasuntservanda), або застереженні про незмінність обставин (clausularebusicstantibus). У законодавстві зарубіжних країн містяться норми, відповідно до яких «зміна обставин може бути виправданням зміни договору, коли збереження договору у первісному вигляді призводить до надзвичайних результатів, не сумісних із справедливістю».

Основними наслідками істотної зміни обставин, якими сторони керувалися при укладенні договору, є: – власне зміна договору, тобто зміна умов договору (і як наслідок – зобов'язань між сторонами) при збереженні самого договору в силі; – і розірвання договору за згодою сторін.

Якщо сторони не досягли згоди щодо приведення договору у відповідність з обставинами, які істотно змінилися, або щодо його розірвання, договір може бути розірваний, з підстав, встановлених ЦК України, змінений за рішенням суду на вимогу заінтересованої сторони за наявності одночасно таких умов: у момент укладення договору сторони виходили з того, що така зміна обставин не настане; зміна обставин зумовлена причинами, які заінтересована сторона не могла усунути після їх виникнення при всій турботливості та обачності, які від неї вимагалися

Ключові слова: форс-мажор, непереборна сила, укладення договору, зміна договору, розірвання договору, умови, зобов'язання

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.218545

ОЦІНКА ВПЛИВУ СОЦІОЛОГІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ЯК НОВОГО ТИПУ ДОКАЗІВ У СПРАВАХ ПРО ЗАХИСТ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ (с. 41–46)

К. О. Мудрицька

Важливою передумовою ухвалення законного та обґрунтованого судового рішення є встановлення фактичних обставин справи, тобто певного кола фактів, з якими закон пов'язує правові наслідки. Саме вони підтверджують вимоги та заперечення сторін та мають вирішальне значення у процесі доказування. Враховуючи принципи рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін, цей інститут є важливим та необхідним елементом справедливого, неупередженого та своєчасного вирішення судом спорів.

Для правильного вирішення спорів у справах про захист прав інтелектуальної власності, які підвідомчі господарським судам, варто проаналізувати та встановити дійсні взаємовідносини сторін щодо конкретної справи. З цією метою суду слід з'ясувати, чи були в дійсності допущені порушення відповідачем, які зачіпають законні інтереси позивача, і чи є у відповідача обов'язок із відновлення прав позивача. Однак зрозуміло, що вивчення всіх обставин справи будь-якого господарського спору здійснюється судом лише шляхом вивчення доказів, які містять інформацію про факти та відомості.

У статті розглядається важливість результатів соціологічних досліджень як нового типу доказів на прикладах вирішення спорів господарськими судами у справах про захист прав інтелектуальної власності щодо подібності до ступеня змішання з іншим позначенням.

На підставі аналізу рішень господарських судів досліджуються питання, як часто данні соціологічного опитування приймаються господарськими судами, як це впливає на ймовірність того, що такі результати будуть прийняті як доказ, як впливає прийняття господарським судом як доказу результатів соціологічного дослідження, який вплив має на кінцевий результат розгляду справи

Ключові слова: соціологічне дослідження, докази, подібність до ступеня змішання з іншим позначенням

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.220341

КОНЦЕПЦІЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ СУДОЧИНСТВА І ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ (с. 47–52)

Л. М. Палух

У статті сформульовано загальні положення, що складають запропоновану автором концепцію кримінально-правової охорони суспільних відносин щодо здійснення судочинства та виконання судових рішень у новому Кримінальному кодексі України. Зокрема, визначено загальні підходи, принципи, напрями щодо формулювання кримінально-правових норм; виходячи з цього, запропоновано деякі загальні підходи до формулювання характеристик ознак складів кримінальних правопорушень проти правосуддя, до диференціації кримінальної відповідальності за кримінальні правопорушення цього виду. Серед напрямів розвитку, вдосконалення відповідних кримінально-правових норм, які можна окреслити, виходячи із основних напрямків кримінально-правової політики в Україні, – забезпечення відповідності цих норм верховенству права (включаючи такий його аспект як правова визначеність), забезпечення відповідності міжнародно-правовим актам, до яких приєдналася Україна, з практикою Європейського суду з прав людини (далі - ЄСПЛ).

Запропоновано модель систематизації в Особливій частині Кримінального кодексу кримінально-правових норм, що встановлюють відповідальність за посягання на суспільні відносини із єдиним родовим об'єктом, яким є суспільні відносини щодо здійснення судочинства і виконання судових рішень. У межах запропонованих розділів Особливої частини Кримінального кодексу, Кодексу про кримінальні правопорушення, які пропонується назвати «Злочини проти встановленого порядку судочинства та виконання судових рішень», «Кримінальні правопорушення проти встановленого порядку судочинства та виконання судових рішень», доцільно виділити окремі глави про відповідальність за окремі групи кримінальних правопорушень, виходячи зі спільності їх видового об'єкта; запропоновано спільні підходи щодо формулювання ознак відповідних складів кримінальних правопорушень, щодо диференціації кримінальної відповідальності за них

Ключові слова: кримінальна відповідальність, правосуддя, злочин, кримінальний проступок, концепція, судові рішення, систематизація, верховенство права, правова визначеність, диференціація кримінальної відповідальності

DOI: 10.15587/2523-4153.2020.220586

ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ПРОЦЕДУР ВИДАЧІ ОСІБ (ЕКСТРАДИЦІЇ) У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ УКРАЇНИ (с. 53–59)

А. В. Підгородинська

Статтю присвячено диференціації процедур видачі особи (екстрадиції) за метою та порядком здійснення на звичайну та спрощену, а також дослідженню процесуального механізму здійснення видачі особи (екстрадиції) у спрощеному порядку, зважаючи на законодавчі зміни, пов'язані із ратифікацією Третього та Четвертого додаткових протоколів до Європейської конвенції про видачу правопорушників. Процесуальні особливості спрощеного порядку видачі пов'язані зі специфічним механізмом його реалізації, в якому задіяні певні суб'єкти кримінального провадження, що здійснюють покладені на них права та обов'язки: уповноважений (центральний) орган України, компетентні органи України (прокурор), а також слідчий суддя, начальник установи попереднього ув'язнення (якщо запитувана особа перебуває під вартою), захисник, за необхідності – перекладач. У досліджуваному порядку видачі особливими є: умови та підстави застосування, суб'єктний склад, строки, процесуальні акти, обмеження в оскарженні. Спрощена видача може бути застосована лише за наявності письмової згоди запитуваної особи, затвердженої слідчим суддею, до прийняття рішення уповноваженим (центральним) органом України за запитом. Спрощення екстрадиційного провадження переслідує мету прискорення останнього, економії процесуального часу та засобів, а також скорочення строків застосування заходів кримінального процесуального примусу. Законність дій, рішень при вирішенні питання щодо застосування заходів кримінального процесуального примусу (затримання, тимчасового, екстрадиційного арештів, застосування інших запобіжних заходів, не пов'язаних із триманням під вартою), а також добровільність надання згоди на спрощення процедури та розуміння її наслідків забезпечується слідчим суддею шляхом здійснення судового контролю. Спрощення екстрадиції сприяє міжнародній боротьбі зі злочинністю, однак повинно відбуватися із дотриманням прав людини та основних свобод і недопущенням порушень і свавілля

Ключові слова: міжнародне співробітництво, правова допомога, видача (екстрадиція) осіб, європейський ордер на арешт, тимчасовий арешт, екстрадиційний арешт, затримання, уповноважений орган, спрощена видача, екстрадиційна перевірка